Назвались суддями ці слуги зла і тьми.
І тюрми сповнюють невинними людьми,
І темні каторжні понтони,
Що, чорні, наче ніч, гойдаються в порту,
Лиш моря відблиски тріпочуть на борту —
Тремтливі золотаві тони.

Вигнанців прихистив у хаті цей старик,
За те на каторгу його той суд прирік...
Кайєнна, Бон у нагороду
Тому, хто чесний був, хто став на боротьбу
Проти пройдисвіта, що обкрутив судьбу
І вкрав, як тать, права народу.

Таврує, як на глум, злочинництва печать
Дітей, які батьків посміли захищать,
Жінок, що хліб мужам носили.
Де право? — Вигнано.— А честь? — І поготів.
І правосуддя так виходить із судців,
Як гад вилазить із могили.